

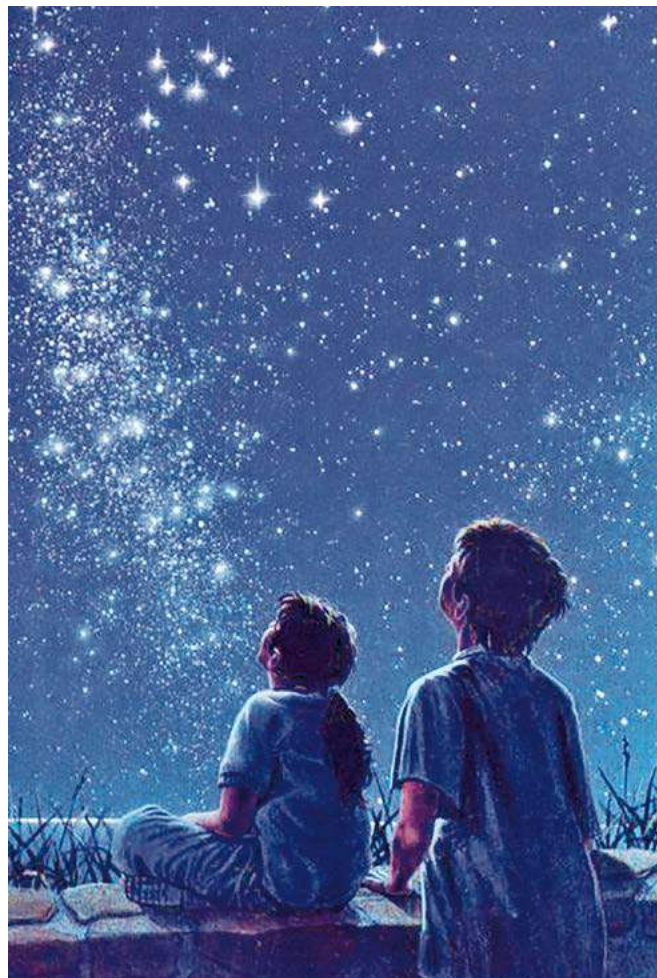

SERVIU EL SENYOR AMB ALEGRIA

L'Ascensió del Senyor: fer del cel la meva llar

Ens atrau mirar el cel, i quan ens avisen que un dia hi haurà un eclipsi de lluna molts s'afanyen a contemplar aquest fenomen. Mirar el cel estrellat en una nit clara durant uns dies de colònies o campaments és una bonica experiència per als xiquets i els joves. Recordem aquella cançó que fa: «No has comptat mai les estrelles, quan la nit estén el vel?». Estar dalt d'una muntanya, passar la nit i la matinada comptant els estels i esperant la sortida del sol és impressionant. A tothom ens encisa un dia lluminós amb el cel blau.

Quan resem el Credo afirmem amb fe que Jesucrist «se'n pujà al cel». És el que celebrem avui en aquest diumenge de l'Ascensió. És un fet que les nostres paraules es queden curtes a l'hora d'expressar la realitat d'aquest misteri de la nostra fe. Per això sovint ens és tan suggerent viure els misteris de la nostra fe ajudats pel llenguatge de les arts plàstiques o pel llenguatge sempre captivador de la música. Per exemple, hi ha un cant dels anomenats espirituals negres que diu: «He sentit parlar d'una ciutat anomenada cel i he començat a fer del cel la meva llar». Aquest cant evoca la difícil situació que patien els esclaus de raça negra a Amèrica quan van néixer els seus cants espirituals. I això hauria de fer-nos preguntar si tal vegada no ens passa que nosaltres vivim massa satisfets a la terra per a pensar en el cel com una llar somniada.

Ara bé, això tampoc no vol dir que hàgim de menystenir la nostra llar d'ara, la nostra terra, per valorar el cel. Tot i que valorar i apreciar tot el que

té de bo i de bell la vida d'ara no significa negar amb tota honestat tot el que també té d'imperfecte i de negatiu. Ens cal, per tant, mirar la terra, però amb la llum de la fe, estimant aquest món perquè és obra del Creador, un món, una terra, que Déu s'estima molt; un món on li demanem al Senyor cada dia: «faci's la vostra voluntat així a la terra com es fa en el cel».

Com diu sant Agustí al seu sermó sobre l'Ascensió del Senyor: «Crist és al cel, però també està amb nosaltres, i nosaltres, encara que ara visquem a la terra, ja estem amb Ell. (...) Ell no va abandonar el cel quan des del cel va baixar a nosaltres, i no ens va abandonar a nosaltres quan va pujar de nou al cel». Com em va dir una vegada un bon amic mossèn, Jesucrist ha pujat al cel, però no ens abandona mai, i ens ha deixat tot l'equipatge per seguir el camí. I, sobretot, ens ha regalat el seu Esperit Sant. No estem sols. No som orfes. Ho celebrarem plens de joia diumenge vinent amb motiu de la solemnitat de Pentecosta, festa que clou el cicle del Temps Pasqual.

Amics i amigues, en els moments personals de pregària que tinguem aquesta setmana, mireu de no deixar d'invocar l'Esperit Sant que ens donarà la força per estimar com Jesús ens ha estimat fent de la nostra

terra un cel, una llar.

† **Sergí Gordo Rodríguez**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

¡La salut, també, font de llibertat!

Quan parlem de la poca cura en l'alimentació —en les menges i en els horaris—, del nivell d'adquisició dels hàbits higiènics, de ritmes de treball aclaparadors, de la qualitat i la quantitat de descans, de l'ús i abús de determinades substàncies, dels esforços poc mesurats, de l'automedicació..., ben segur que ens venen a la memòria exemples propis i d'altri que ho poden il·lustrar. El nostre cos, company per a tota la vida, és una delicada obra d'enginyeria que hem de conèixer i del qual hem de tenir cura convenientment perquè ens ajudi a viure i créixer en lliber-

tat. Les persones, des de la valoració joiosa del do de la vida, com un do gratuït, i des de l'acceptació i estimació de la pròpia realitat física, hem de valorar, també, el propi cos i tenir-ne la cura convenient i adequada. Des de ben petits, ens hi han d'ajudar l'adquisició dels coneixements i dels hàbits necessaris perquè aquesta acceptació i cura sigui ben real.

Cal fomentar una forma de vida equilibrada i mesurada pel que fa a l'exercici físic i a l'intel·lectual, a l'alimentació i a la cura personal. Crear el seguit d'hàbits higiènics, alimentaris, de conducta que ajuden a portar una vida sana, a no

alterar el normal funcionament del cos, a defugir substàncies i situacions perilloses i a crear una actitud crítica, responsable i solidària davant sol·licitacions exteriors negatives, Esforçar-se en aquest sentit és estimar-se per créixer en llibertat. Convé, doncs, que tinguem cura del propi cos i una sana preocupació que ens faci pensar i lluitar per la salut dels qui viuen al nostre entorn. Preocupació per contribuir a configurar un medi social que fomenti la salut; respectar les normes i els principis generals que ho faciliten. Preocupació per aquells que, lluny o a prop, no tenen recursos su-

ficients al seu abast; exercitar la solidaritat mitjançant l'ajuda econòmica i la cooperació personal, si és possible. Preocupació per aquells que per la causa i el motiu que sigui han perdut la salut; fer-los costat, compartir el seu dolor i el seu temps. Construir entre tots un món ben humà, tant de bo de mesures humanes.

Recordem l'Evangeli: «S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el portà a la seva pròpia cavalcadura, el duqué a l'hostal i se'n va ocupar» (Lc 10,34). Tot un programa d'actuació.

Enric Puig Jofra, SJ

SERVID AL SEÑOR CON ALEGRÍA

La Ascensión del Señor: hacer del cielo mi hogar

Nos atrae mirar el cielo, y cuando nos avisan de que un día habrá un eclipse de luna muchos se apresuran a contemplar este fenómeno. Mirar el cielo estrellado en una noche clara durante unos días de colonias o campamentos es una bonita experiencia para los niños y los jóvenes. Recordamos aquella canción que dice: «No has contado nunca las estrellas, cuando la noche extiende el velo?». Estar en la cima de una montaña, pasar la noche y la madrugada contando las estrellas y esperando la salida del sol es impresionante. A todo el mundo le cautiva un día luminoso con el cielo azul.

Cuando rezamos el Credo afirmamos con fe que Jesucristo «subió al cielo». Es lo que celebramos hoy en este domingo de la Ascensión. Es un hecho que nuestras palabras se quedan cortas a la hora de expresar la realidad de este misterio de nuestra fe. Por eso a menudo nos es tan sugerente vivir los misterios de nuestra fe ayudados por el lenguaje de las artes plásticas o por el lenguaje siempre embriagador de la música. Por ejemplo, hay un canto de los llamados espirituales negros que dice: «He escuchado hablar de una ciudad llamada cielo y he empezado a hacer del cielo mi hogar». Este canto evoca la difícil situación que sufrían los esclavos de raza negra en América cuando nacieron sus cantos espirituales. Y esto tendría que hacernos preguntar si tal vez no nos pasa que vivimos demasiado satisfechos en la tierra para pensar en el cielo como un hogar soñado.

Ahora bien, esto tampoco quiere decir que tengamos que ningunear nuestro hogar de ahora, nuestra tierra, para valorar el cielo. A pesar de que, valorar y apreciar todo lo que tiene de bueno y de bello la vida de ahora, no significa negar con toda honestidad todo lo que también tiene de imperfecto y de negativo. Nos hace falta, por lo tanto, mirar a la tierra, pero con la luz de la fe, amando a este mundo porque es obra del Creador, un mundo, una tierra, que Dios ama mucho; un mundo donde le pedimos al Señor cada día: «hágase tu voluntad así en la tierra como en el cielo».

Cómo dice san Agustín en su sermón sobre la Ascensión del Señor: «Cristo está en el cielo, pero también está con nosotros, y nosotros, aunque ahora vivamos en la tierra, ya estamos con Él. (...) Él no abandonó el cielo cuando desde el cielo bajó a nosotros, y no nos abandonó a nosotros cuando subió de nuevo al cielo». Cómo me dijo una vez un buen amigo sacerdote, Jesucristo ha subido al cielo, pero no nos abandona nunca, y nos ha dejado todo el equipaje para seguir el camino. Y, sobre todo, nos ha regalado a su Espíritu Santo. No estamos solos. No somos huérfanos. Lo celebraremos llenos de alegría el próximo domingo con motivo de la solemnidad de Pentecostés, fiesta que cierra el ciclo del Tiempo Pasqual. Amigos y amigas, en los momentos personales de oración que tengamos esta semana, miremos de no dejar de invocar al Espíritu Santo que nos dará la fuerza para amar como Jesús nos ha amado haciendo de nuestra tierra un cielo, un hogar.

† **Sergi Gordo Rodríguez**
Obispo de Tortosa

El obispo Sergi de nuevo en Benicarló

El obispo Sergi, el 23 de marzo de 2024, ha clausurado el novenario en honor al santísimo Cristo del Mar en Benicarló. Así, al pie de la cruz, le ha depositado todos los problemas de la humanidad. También la petición de que su amor inmenso, incondicional, fomentador y nos regale vocaciones sacerdotales a la diócesis de Tortosa. Es el primer novenario en el que interviene como obispo de Tortosa. Y nos ha llenado, como Padre, de fuerza para seguir adelante en la correspondencia al amor insaciable de Cristo crucificado desde donde brota la alegría de la Resurrección. También nos acompañó en la subida del Cris-

to, ya que este año no podía participar en la bajada, que coincide con la procesión de Tortosa.

En su sentida y familiar homilía se ha fijado en detalles de la vocación de José de Arimatea. Con los versos de san Juan de la Cruz, en su poema del *Pastorcito*, nos ayuda a expresar con la fuerza poética y creadora la atracción que ejerce para todos los fieles benicarlandos esta bellísima imagen recién restaurada del Crucificado por amor. El santísimo Cristo del Mar siempre resulta un faro inextinguible que nos invita a recorrer su camino de gracia y amor.

Manuel Ferrer

Celebració de la Missa Crismal

El día 26 de març, Dimarts Sant, a les 11.30 hores, s'aplegaren a la Catedral quaranta-nou preveres i dos diaques permanents, per celebrar la Missa Crismal, presidits per Mons. Sergi Gordo Rodríguez, bisbe de Tortosa. Aquesta celebració és eminentment sacerdotal. També van participar-hi el seminarista Isael, algunes religioses, un bon nombre de laics i laiques i cinc joves. La part musical fou a càrrec del M.I. Víctor Cardona a l'orgue i Mn. Rubén García dirigí els cants.

El Sr. Bisbe a l'homilía ens digué: «Després d'haver celebrat la Quaresma i ja a les portes del Triduum Pasqual, la Missa Crismal és una celebració en la que hem de donar gràcies al Senyor pel do de l'Església, sagrament de Crist, i a renovar en ella

els nostres compromisos baptismals i ministerials, i els preveres renovaran les seves promeses sacerdotals. I permeteu-me que avui també us convidi a pregar de manera especial per les vocacions al ministeri ordenat. És un goig ser diaca! És un goig esmerçar la vida com a prevere!». A continuació, el presbiteri diocesà va renovar les promeses sacerdotals.

Aquest any Càritas diocesana de Tortosa destinarà les aportacions de la col·lecta de la Missa Crismal a la campanya que ha impulsat Càritas Jerusalem davant la crisi humanitària a causa de la guerra entre Israel i Palestina.

Després de la Consagració, en la pregària pels fidels difunts, es van encomanar els preveres i diaques que des de la Missa Crismal de 2023 havien estat cridats a la casa del Pare, i abans de la doxologia de la pregària eucarística, el Sr. Bisbe va beneir l'oli dels malalts. Després de l'acció de gràcies de la Comunió, el bisbe Sergi va beneir l'oli dels catecúmens i consagrà el sant Crisma, estenent en silenci els concelebrants la mà dreta sobre el Crisma.

El bisbe Sergi ens impartí la benedicció final de la celebració de la Missa Crismal.

Maria Joana Querol Beltrán

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

@Pontifex_es: «L'escenari mundial impedeix molta gent viure amb alegria i serenitat. Que la nostra oració s'elevi amb major insistència cap al Pare, perquè escolti la veu de quants es dirigeixen a Ell confiant que seran atesos» (13 de febrer).

@Pontifex_es: «La fe turmentada per la prova de l'acídia no perd el seu valor. Al contrari, és la fe veritable, la humaníssima fe que, malgrat tot, malgrat la foscor que la cega, continua humilment creient» (14 de febrer).

@Pontifex_es: «Som estimats amb amor etern. Som cendres sobre les quals Déu ha bufat el seu alè de vida, terra que Ell ha plasmat amb les seves mans, pols de la qual ressuscitem a una vida sense fi» (14 de febrer).

@Pontifex_es: «La Confessió és el sagrament que ens aixeca, que no ens deixa tirats plorant sobre el dur sòl de les nostres caigudes. És el sagrament de la resurrecció, és misericòrdia pura. I qui rep les confessions ha de fer sentir la dolçor de la misericòrdia» (16 de febrer).

Celebració de la missa del Diumenge de Rams a la Catedral de Tortosa

El dia 24 de març se celebrà a la Catedral de Tortosa la Missa del Diumenge de Rams, pròctic festiu que dona inici a les celebracions de Setmana Santa. Va presidir la celebració el Sr. Bisbe, Mons. Sergi Gordo, i van concelebrar el M.I. Josep M. Membrado i el M.I. Mn. Pascual Centelles. Els cants van ser a càrrec del M.I. Víctor Cardona a l'orgue i el Sr. Joan Redó qui els dirigí.

S'inicià la celebració a la nova plaça de la façana principal de la Catedral per commemorar l'entrada del Senyor a Jerusalem. El Sr. Bisbe beneí les palmes dels xiquets i xiquetes i Mn. Membrado proclamà l'Evangelí segons sant Marc (Mc 11, 1-10). Tot seguit, en processó, s'entrà a la Catedral.

Mn. Josep M. Membrado i dos membres de l'Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta van proclamar l'Evangelí segons sant Marc (Mc 14,1-15, 47): Passió de Nostre Senyor Jesucrist.

El Sr. Bisbe inicià l'homilia saludant el «Sr. Degà del Capítol Catedral, sacerdots concelebrants, Sr. Alcalde de la ciutat, regidors/es, presidenta i membres de l'Agrupació de Confraries, persones que esteu presents en aquesta celebració perquè heu vingut a Tortosa a passar aquests dies, germans i germanes tots. Sant Ignasi de Loiola ens va dir: "Solo después de entrar en el texto del Evangelio, 'como si presente me hallase' descubrimos alguna pista para nuestra vida". En l'Evangelí de la Passió del Senyor que acabem de proclamar, veiem com Jesús fou crucificat, llançà un gran crit i expirà. El centurió que estava allí al costat de Jesús, digué: "Veritablement aquest home era Fill de Déu". Jesús va escoltar moltes paraules que el feien patir, com les de Pilat, de part del poble, els qui més el coneixien l'abandonen, els mateixos apòstols, Pere el negà tres vegades i nosaltres, els que més el coneixem, també de vegades l'abandonem. Jesús va morir amb tota la dignitat i en cap moment va deixar de dir a Déu, Pare. Aquest Home és veritable Fill de Déu perquè ha donat la Vida. Som fills de Déu, fills en el Fill. Tal vegada hi ha molts centurions en el nostre amor a Jesús i sentim que Déu ens estima. Acompanyem junts

els passos del Senyor, recordant que des de la fe, la Creu de Crist és arbre de la vida, de sang tenyida, pau i combat, mort i victòria, camí de glòria. Amén».

En acabar l'Eucaristia, el Sr. Bisbe ens donà la benedicció final, amb el desig d'una bona Setmana Santa. Aneu-vos-en en pau.

Maria Joana Querol Beltrán

AGENDA

- **Dilluns 13**, Teresianes, a les 10.30 h, formació permanent del clergat.
- **Divendres 17**, Benicarló, parròquia de Sant Pere, a les 20 h, confirmacions.
- **Dissabte 18**, Camarles, a les 20 h, confirmacions.
- **Diumenge 19**, Catedral, a les 18 h, confirmació d'adults.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. □ **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Fets 19,1-8 / Sl 67 / Jo 16,29-33]. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. congr. del Sagrat Cor de Bètharam; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg., fund. Salesianes (FMA, 1872).

14. ■ **Dimarts** [Fets 1,15-17.20-26 / Sl 112 / Jo 15,9-17]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Fets 1,15-26); santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.

15. □ **Dimecres** [Fets 20,28-38 / Sl 67 / Jo 17,11b-19]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb Maria de la Cabeza, patró de la pagesia; sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.;

santa Joana de Lestonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607); sant Eufraasi, bisbe i mr.

16. □ **Dijous** [Fets 22,30;23,6-11 / Sl 15 / Jo 17,20-26]. Sant Honorat, bisbe, patró dels forners o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió; sant Simó Stock, prev. carmelità; sant Germer, bisbe.

17. □ **Divendres** [Fets 25,13-21 / Sl 102 / Jo 21,15-19]. Sant Pasqual Bailón (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.

18. □ **Dissabte** [Fets 28,16-20.30-31 / Sl 10 / Jo 21,20-25]. Sant Joan I,

papa (523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela-Maria Porras, rel. fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilbert, rel. mercedari de Reus.

19. ■ **Diumenge vinent**, Pasqua de Pentecosta (lit. hores: de la solemnitat) [Fets 2,1-11 / Sl 103 / 1Co 12, 3b-7.12-13 (o bé: Ga 5,16-25) / Jo 20,19-23 (o bé: Jo 15,26-27;16,12-15)]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombrèn (Ripollès), fundador de les Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856). Sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fundador; santa Ciríaca.

L'Ascensió del Senyor (B)

COMENTARI

«Jesús fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu»

Celebrem avui una de les grans festes d'aquest temps de Pasqua: l'Ascensió del Senyor, descrita com un «pujar cap al cel». Hom suposava que això que anomenem cel és on resideix el Pare: Jesús per tant, torna cap al seu Pare. Així ho descriu l'evangeli: *Jesús, el Senyor, després de parlar-los fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu.* També el llibre dels Fets diu: *Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista.* L'evangeli de Marc subratlla, també de forma física que Jesús s'asseu a la dreta de Déu: Jesús com a home participa també del poder de Déu. Avui, doncs, és el terme final de la missió de Jesús aquí a la terra. Però ara comença la tasca dels deixebles de Jesús. L'evangeli ho diu clarament: *Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'Evangeli.* I el mateix text constata que realment va ser així: *Ells se n'anaren a predicar per tot arreu i el Senyor hi cooperava confirmant la predicació de la paraula amb els miracles que la seguien.* També el llibre dels Actes: *Quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país del jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.* Pau recorda: *Pujà cel amunt, s'endugué un seguici de captius, repartí dons als homes. Si va pujar vol dir que abans havia baixat el del cel a la terra.* Així es tanca a la terra la presència visible de Crist, encarnat per a nosaltres. Pau recorda que tots tenim carismes diferents: *apòstols, profetes, evangelistes, pastors o mestres... per edificar el cos de Crist fins que ens trobarem units uns i altres en la unitat de la fe i del coneixement del Fill de Déu, l'home perfecte.* Tots nosaltres som cridats a portar a terme la missió encomanada als apòstols: *ser testimonis seus per tota terra, predicant a tothom la Bona Nova de l'evangeli.* Pau ens demana també que *visquem com ho demana la vocació que hem rebut: amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-nos amb amor els uns als altres, cercant la unitat.*

► Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la Passió se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del regne de Déu. Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel?» Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.» Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

► Salm responsorial (46)

R. *Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,17-23)

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el feu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els títols que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 16,15-20)

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat. Els qui creuran i seran batejats se salvaran, però els qui no creuran es condemnaran. Els senyals que acompanyaran els qui hauran cregut seran aquests: en nom meu trauran dimonis, parlaran llenguatges que no coneixien, agafaran serps amb les mans, i, si beuen alguna metzina, no els farà cap mal; imposaran les mans als malalts, i es posaran bons.» Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se n'anaren a predicar per tot arreu. El Senyor hi cooperava, i confirmava la predicació de la paraula amb els senyals prodigiosos que l'acompanyaven.

► Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 1,1-11)

En mi primer libro, Teófilo, escribí de todo lo que Jesús hizo y enseñó desde el comienzo hasta el día en que fue llevado al cielo, después de haber dado instrucciones a los apóstoles que había escogido, movido por el Espíritu Santo. Se les presentó él mismo después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo, apareciéndoseles durante cuarenta días y hablándoles del reino de Dios. Una vez que comían juntos, les ordenó que no se alejaran de Jerusalén, sino: «aguardad que se cumpla la promesa del Padre, de la que me habéis oído hablar, porque Juan bautizó con agua, pero vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo dentro de no muchos días». Los que se habían reunido, le preguntaron, diciendo: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino a Israel?». Les dijo: «No os toca a vosotros conocer los tiempos o momentos que el Padre ha establecido con su propia autoridad; en cambio, recibiréis la fuerza del Espíritu Santo que va a venir sobre vosotros y seréis mis testigos en Jerusalén, en toda Judea y Samaria y "hasta el confin de la tierra"». Dicho esto, a la vista de ellos, fue elevado al cielo, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Cuando miraban fijos al cielo, mientras él se iba marchando, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que ha sido tomado de entre vosotros y llevado al cielo, volverá como lo habéis visto marcharse al cielo».

► Salmo responsorial (46)

R. *Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,17-23)

Hermanos: El Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo, e ilumine los ojos de vuestro corazón para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos, y cuál la extraordinaria grandeza de su poder en favor de nosotros, los creyentes, según la eficacia de su fuerza poderosa, que desplegó en Cristo, resucitándolo de entre los muertos y sentándolo a su derecha en el cielo, por encima de todo principado, poder, fuerza y dominación, y por encima de todo nombre conocido, no solo en este mundo, sino en el futuro.

Y «todo lo puso bajo sus pies», y lo dio a la Iglesia, como Cabeza, sobre todo. Ella es su cuerpo, plenitud del que llena todo en todos.

► Conclusión del santo Evangelio según san Marcos (Mc 16,15-20)

En aquel tiempo, se apareció Jesús a las once y les dijo: «Id al mundo entero y proclamad el Evangelio a toda la creación. El que crea y sea bautizado se salvará; el que no crea será condenado. A los que crean, les acompañarán estos signos: echarán demonios en mi nombre, hablarán lenguas nuevas, cogerán serpientes en sus manos y, si beben un veneno mortal, no les hará daño. Impondrán las manos a los enfermos, y quedarán sanos».

Después de hablarle, el Señor Jesús fue llevado al cielo y se sentó a la derecha de Dios. Ellos se fueron a predicar por todas partes, y el Señor cooperaba confirmando la palabra con las señales que los acompañaban.